

1997 NOBEL
EDEBİYAT ÖDÜLÜ

Franca Rame Dario Fo Kadın Oyunları

Türkçesi: Füsun Demirel

Tiyatro Dizisi: 4

TECAVÜZ

(Ön Oyun)

Bugün hâlâ, aptalca bir düşünce nedeniyle, bir kadın isteği dışında cinsel ilişkiye zorlandığında, tecavüze uğradığında, "şansı" varsa başvuracağı yetkili makamlar ancak kadın çok hırpalanmış ve kan revan içindeyse düzenleme yapıyorlar. Belki de ÖLSE daha iyi olur! Onlar için tecavüz izleri taşıyan bir ceset daha garantilidir. Son haftalarda Roma Mahkemelerine yedi tecavüz olayı geldi. Okullarına giderken saldırıya uğrayan bir grup öğrenci... Hastanede yatan bir hasta da yine saldırıya uğramış. Bunların dışında kocaları tarafından tecavüze uğradığı için haklarını kullanarak boşanmak için başvuran eşler de vardı. Her şey cinsel suç belirsizliğinin getirdiği bir karmaşadır. Ama daha iğrenç olanı, şiddet yanlısı bir alışkanlıkla polis, doktor, yargıç ve karşı avukatların tecavüze uğrayan kadının, hayali adalet için, yetkili makamlara başvurusunda bile, *kadını elde etme arzusuyla davranmalarıdır. Size bir tecavüz mahkemesindeki sorgulamanın tamamında, iğrenç ve aşağılık yöntemlerin kullanıldığı ve zabıtlara geçmiş olan kısımları okuyacağım.*

(Tipleri canlandırır)

DOKTOR: Küçük hanım, ya da bayan; tecavüz süresince sadece acı mı duydunuz, yoksa bir çeşit tat aldınız mı? Yani bir tür tatmin?

POLİS: Böyle bir sürü erkekle, sanırım dört kişi, hep beraber, böylesi sert bir tutkuyla, onlardan hoşlanıp, onları hiç umutlandırmadınız mı?

YARGIÇ: Hep pasif miydiniz, yoksa bir noktada olaya katıldınız mı?

DOKTOR: Tahrik oldunuz mu? Kaç kez?

KARŞI TARAF AVUKATI: İslandınız mı?

YARGIÇ: Sizin ağlayıp inlemeleriniz, tabii acı çektiğiniz için, ama acaba bir çeşit boşalmanın etkisiyle diye düşünülebilir mi?

POLİS: Boşaldınız mı?

DOKTOR: Orgazm oldunuz mu?

AVUKAT: Evetse kaç kez?

Şimdi sizlere sunacağım bu küçük oyun parçası, gerçek yaşamda "herhangi bir kadın"ın başına gelmiş olaylardan derlenmiştir. Biz olaya, tanıklık ederek tiyatro formlarına taşıdık.

OYUN

Boş sahnenin ortasında tek bir sandalye vardır. Kadın gelir, sandalyeye oturur.

Radyo çalışıyor. Ama onu biraz sonra duyuyorum. Biraz sonra fark ediyorum birinin şarkı söylediğini. Evet, radyo. Hafif müzik: Aşk, tatlı aşk, yıldızlı gökyüzü. Bir diz, arkamda duran birisi bir ayağını sırtıma diğerini yere dayamış duruyor sanki.

Elleriyle benimkileri tutuyor sıkıca, büküyor onları. Özellikle sol elimi. Niye böyle yapıyor bilmiyorum. Solak mı diye düşünmeye başlıyorum. Olanlardan hiçbir şey anlamıyorum. Aklımı, sesimi, konuşma gücümü yitirmek üzereymişim gibi bir korkuya kapılıyorum.

Her şeyi inanılmayacak kadar yavaş kavriyorum... Tanrım, kafam çok karışık. Bu kamyonu nasıl bindim ben? Adamlar iteklerken, birbiri ardınca kendim mi attım adımlarımı? Yoksa beni onlar mı kaldırıp koydular içeri? Bilmiyorum.

Kaburgalarım böyle gürültüyle vuran kalbim yüzünden düşünemiyorum. Kafam, bu korkunç vuruşlara ve sol elimin gitgide daha dayanılmaz hale gelen acısına takılı. Neden büküp duruyorlar bunu? Kıpırdamaya çalışmıyorum ki. Donmuş gibi kaskatıyım.

Şimdi arkamdaki dizini sırtıma bastırmayı bıraktı. Daha rahat yerleşti. Beni arkamdan bacaklarıyla sararak oturuyor şimdi... Yıllar önce çocukların bademciklerini alırlarken yaptıkları gibi. Hatırıma gelen tek anı bu. Neden beni çok sıkıyorlar?

Kıpırdamıyorum, bağırılmıyorum, sesim gitmiş. Neler

olup bittiğini anlamıyorum. Neden radyo açık? Neden müzik çalıyor? Şimdi neden kıstılar? Belki de bağırmadığım içindir.

Beni tutandan başka üç adam daha var. Onlara bakıyorum: Pek ışık da yok burada... Geniş bir yerde yok... Belki bu yüzden beni yarı oturur halde tutuyorlar.

Sakin görünüyorlar. Güvenli. Ne yapıyorlar? Sigara yakıyorlar. O da ne? İçecekler mi? Şimdi mi? Neden beni böyle tutup sigara içecekler? Bir şeylere hazırlandıklarını hissediyorum... Derin bir soluk alıyorum... Birkaç kez daha. Hayır beynimdeki bulanıklığı gidermiyor bu. Anlamıyorum. Yalnızca korkuyorum. Biri yaklaşıyor, diğeri önümde diz çöküyor. Üçüncüsü soluma, dördüncüsü sağıma oturuyor. Sigaralarının kırmızılığını görüyorum. Kuvvetle üflüyorlar. Çok yakınındalar. Evet, bir şeyler olacak gibi...

Beni arkadan tutan kaslarını geriyor... Onu gövdemin çevresinde hissedebiliyorum. Kıskaçını daraltmadı, sadece daha sıkı tutmaya hazırlanmış gibi kaslarını geriyor. Önümde diz çökmüş olan, bacaklarımı iyice açtı. Onların arasına yerleşiyor. Aralarında görüşülmüş gibi kararlı bir hareket yaptı, çünkü arkamdaki bacaklarını beni öyle tutmak istercesine, bacaklarımın üzerine dayadı.

Ayağımda pantolonum var. Neden üstümde pantolon varken bacaklarımı ayırıyorlar? Çıplaklıktan daha çok rahatsız ediyor bu beni! Önce ne olduğunu hissedemediğim başka bir şey, aklımı bu duygulardan çeliyor. Sağ göğsümün üstünde, önce hafif, sonra güçlü, daha sonra dayanılmaz hale gelen bir sıcaklık.

Keskin bir yanma acısı.

Sigaralar... Kazağımın üzerinden tenime geçiyor... İnsan

böyle bir durumda ne yapmalı diye düşünürken buluyorum kendimi. Hiçbir şey yapabilecek durumda değilim. Konuşamıyorum, ağlayamıyorum bile.

Kendi dışına fırlatılmış, daracık bir pencereden, korkunç bir şeyleri seyrettiriliyor gibiyim.

Solumda kıvrılmış olan sigarasını yakıyor, iki nefes çektikten sonra bacaklarımın arasındakine veriyor. Çabuk bitiriyorlar. Süveterimi delip tenime değen sigaralar... Yanık yün kokusu onları rahatsız etmiş gibi görünüyor: Bir jiletle süveterimi enlemesine kesiyorlar. Sonra sutyenimi... Bile bile tenimi de kesiyorlar... Doktor raporuna göre yirmi santimlik bir kesik.

Bacaklarımın arasında duran, göğüslerimi avuçluyor. Yanıklarımın üzerinde kavuran bir soğukluk hissettim... Pantolonumun fermuarını açıyorlar ve dördü birden çıkarmaya uğraşıyorlar: Yalnız tek ayakkabı, pantolonun tek paçası... Beni arkadan tutan heyecanlanıyor, bana sırtımdan sürtünmeye başladığını hissediyorum. Bacaklarımın arasında duran şimdi içime girmeye çalışıyor. Midem bulanıyor. Sakin ol, sakin olmalıyım... "Kıpırda orospu, tat ver bana." Sadece şarkının sözlerini işitmeye çalışıyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi, şaşkınlığımdan kurtulmak istemiyorum. Neler olduğunu anlamak istemiyorum. Hiçbir sözü anlamıyorum... Hiçbir dili anlamıyorum... Bir sigara daha: "Kıpırda orospu."

Taş gibiyim. Bir sonraki içime girdi şimdi. Bunun hareketleri daha da kararlı. Korkunç bir acı duyuyorum... "Kıpırda orospu, tat ver bana!" Süveterimi kestikleri jilet birkaç defa yüzümde dolaştı. Beni kesip kesmediğini hissetmiyorum.

Şimdi sıra üçüncüde. "Kıpırda orospu. Tat ver bana" Ka-

nım yanaklarımdan kulaklarıma doğru yayılıyor. Bu hayvanların gövdemde haz duyduklarını hissetmek korkunç. "Ölüyorum" diyebiliyorum, "Ben kalp hastasıyım." İnanıyorlar, inanmıyorlar, tartışıyorlar. "Atalım şunu, hayır, evet..."

Biri suratına bir tokat yiyor. Söndürmek için şurama, enseme bir sigara bastırıyorlar. Öyle kuvvetli bastırıyorlar ki, sönüyor. Sanırım o zaman bayılıyorum. Beni hareket ettiriyorlar, Arkamdaki sert hareketlerle giydiriyor beni, utanmadan o giydiriyor... Bana gelince işe yaramaz bir haldeyim. Soyunmayan tek adam, yani pantolonunu açmamış olanı, beni "düzmemiş" olduğundan gergin, mutsuz bir çocuk gibi homurdanıyor. Ama acelesini ve korkusunu hissediyorum. Kesik olan süveterimi ne yapacağını bilemiyor, ama sonunda kopuk iki ucunu pantolonumun içine sokuşturuyor.

Kamyonet benim inmeme yetecek kadar duruyor.. ve gidiyor.

Sol elimle açık olan göğsümü örtmeye çalışıyorum. Hava kararmak üzere. Neredeyim? Ağaçlar bitkiler, çimen. Bir parktayım. Kötüyüm... bayılacak gibiyim... Tensel acıdan değil yalnızca, iğrenmeden aşağılanmadan... beynimdeki binlerce tükürükten... bacaklarımdan sızan spermelerden... Başımı bir ağaca yaslıyorum... Saçlarımda çok acıyor. Evet, beni tutmak için saçlarımı çektiler...

Elimi yüzümde dolaştırıyorum: Kan içinde. Ceketimin yakalarını kaldırıyorum. Dönüyorum, yürüyorum, eve dönemem...

Farkına varmadan bir polis karakolunun önünde olduğumu görüyorum. Binanın duvarına yaslanıp, kapı girişine bakıyorum.

İçeri girersem nelerle karşılaşacağımı düşünüyorum. Sorularını duymak. Yüzlerini görmek... Sırıtmalarını... Düşünüyorum ve tekrar düşünüyorum. Sonra karar veriyorum. Eve döneceğim, eve döneceğim... Şikâyet için yarın başvuracağım.

Sahne kararı.